

ÇOK SATAN SON AYI'NIN YAZARINDAN

KAPLUMBAĞA DOLUNAYI

HANNAH GOLD

İLLÜSTRASYON: LEVI PINFOLD

ÇEVİRİ: HATİCE MERYEM GELGÖR

BİRİNCİ BÖLÜM

Meşe Ağacı

SİLVER TREVELON, bir eliyle en sevdiği ağacın dalına tutunmuş sallanıyordu. Ne çok büyük ne de çok küçük bir meşe ağacıydı bu. Orta yaşını biraz geçmiş ve ömrü boyunca birçok değişime tanıklık etmişti. Ağaç, Trevelon ailesinin arka bahçesinin en uzak köşesinde bulunuyordu. Tırmanmak için oldukça uygun bir ağaçtı.

Silver'in en sevdiği şey ağaçlara tırmanmaktı. Parmaklarının altında hissettiği kabukların pütürlü ve sert dokusuna, yüzüne vuran serin rüzgâra ve burnunu gıdıklayan o yoğun, topraksı ağaç kokusuna bayılıyordu. Ama en çok da yukarıda, dalların arasında olmaktan hoşlanıyordu. En üst dallara âdeta bir beşiğe oturur gibi kurulup derin düşüncelere dalar, aklına birbirinden ilginç fikirler gelirdi.

Aslında Silver'in meşe ağacına tırmanması artık yasaktı. Birkaç yıl önce bu ağaçtan düşüp üç hafta boyunca kolunu askıya aldıklarında bu karar alınmıştı. Ama bugün, ağacın en üstten üçüncü dalına, tam da on bir yaşındaki bir çocuğun sığabileceği

genişlikteki o mükemmel dala tırmanıp kendini güvende hissettiğinde, bugünün kesinlikle Acil Durum olduğunu düşündü.

O gün okulda resim sınavı olmuştu ve Silver'in sınavı kötü geçmişti. Sadece kötü geçmekle kalmamış, çok fena çuvallamıştı. Hatta sınıfındaki Roger White bile, şaşkın bakışlı bir sopa böceği çizmesine rağmen, sınavda kendisinden daha iyi bir not almıştı.

Silver, bu anıyı hatırlayınca kaşlarını çatı ve çantasından yaptığı resmi çıkardı.

Sınıfta hafif kıkırdama sesleri yükselirken Bayan Snootle, “Bu da neymiş ki?” diye sordu alaycı bir edayla. Azize dışında herkes kahkahaya boğuldu. Azize, Silver'in en yakın arkadaşıydı. Bir keresinde Silver, yanlışlıkla leopar desenli pijamalarıyla okula geldiğinde bile ona hiç gülmemişti.

“Soyut sanat denilen şey bu,” dedi Silver öfkeli bakışlarla.

“Ah,” dedi Bayan Snootle, abartılı bir tavırla resmi bir o yana bir bu yana çevirerek. “Anlıyorum, Silver, babanın kullandığı kelimelerden bazılarını kapmışsın ama yetenek anlamında ona çekmemişsin belli ki.”

Silver, sinirle bacaklarını sağa sola salladı. Ağacın canını sıkacak kadar şiddetli değil ama yaprakları telaşla hışırdatacak kadar hızlıca sarstı dalları.

“Babamın yüzüne nasıl bakarım şimdi?” diye kendi kendine mırıldandı.

Bulunduğu yerden babasının atölyesini kolaylıkla görebiliyordu. Gerçi oraya “atölye” demek biraz abartılı olabilirdi. Çünkü burası, sıra evlerinin arkasına eklenmiş sade bir kış bahçesinden ibaretti. Ama hep aydınlık olduğu için babası burada vakit geçirmeyi çok severdi. Sonuçta balıklar nasıl su olmadan

yaşayamazsa, sanatçılar da ışık olmadan yaşayamazdı. En azından babası her zaman bunu söylerdi.

Silver, cam kapıların ardından görünen babasını, onun o tanıdık uzun silüetinin son yaptığı tuvalin önünde bir ileri bir geri dolaşmasını izledi. Babası, bu sabah evden çıkmadan önce, tam da Silver'ın sevdiği gibi onu baş aşağı şekilde kucağına alıp sarılmış, hatta en pahalı fırçasını ona ödünç vermişti. Kartal tüylerinden yapılmış bu özel fırçayı babası Moğolistan'a yaptığı bir gezi sırasında almıştı.

Silver, yaptığı resme tekrar gözlerini kısarak baktı. Ahtapotu kendisine göre yorumlamıştı işte. Kolları olmasa ne olurdu ki sanki?

Babası, resimlerin ilk bakışta anlamlı olmak zorunda olmadığını söylerdi hep. Bazen sanatın asıl amacı, ilk bakışta görünenin altına bakıp orada gizli bir hazine bulmaya çalışmak olabilirdi. Babasının bu konuda bilgili olduğuna şüphe yoktu.

Yıllar önce, Silver henüz bir bebekken babası bir çocuk kitabı yazıp resimlemişti. *Orman Macerası* isimindeki bu kitap, birbirinden ilginç bir grup hayvanın başlarından geçenleri anlatıyordu. Kimse kitabın çok fazla satmasını beklememişti ama nasıl olduysa insanların ilgisini çekmeyi başarmış ve Jack Trevelon bu kitap sayesinde bir parça ünlü olmuştu. Çok ünlü değil ama. Sokakta kimse onu durdurup imza istemezdi (Yan komşuları Bayan Holland hariç. O da çok garip bir şekilde, imzayı sosis köpeği Harold için istemişti). Buna rağmen babası, insanların Silver'ın da resim konusunda son derece yetenekli olmasını bekleyecek kadar ünlüydü.

Ama Silver hiç yetenekli değildi.

Hatta bu konuda çok ama çok kötüydü.

Eli, alışkanlıkla boynundaki kalp şeklindeki kolyeye uzandı. Bu kolyeyi, annesi ve babası Silver’a yedinci doğum gününde hediye etmişti. Onu taktıkça ne kadar özel biri olduğunu hatırlamasını istemişlerdi.

Hediyeyi verirken, “Silver’ımız için gümüş bir kolye!” demişti ikisi büyük bir coşkuyla.

Silver, hediyeyi açarken annesi ona “gümüş” anlamına gelen bu ilginç ismi neden verdiklerini bir kez daha anlatmıştı. Annesinin doğum sancısı çekmeye başladığı gece, gökyüzünde dolunay varmış. Hem de son derece parlak bir dolunay. Aylar pek çok farklı renkte olabilir, mandalina rengi, altın sarısı, turuncu, hatta kan kırmızısı. Ama bundan tam on bir yıl önce, o gece, gümüş renginde bir dolunay varmış.

İşin kötüsü, Silver kendisinin gümüşle uzaktan yakından alakası olduğunu düşünmüyordu. Gümüş değerli bir şeydi. Parlak, dikkat çekici bir şey. Taçlar, havai fişekler ya da büyükanelerin en değerli çatal bıçak takımı gibi hayranlık uyandıran bir şey. Kadifeyle kaplı lüks bir mücevher kutusunda olması gereken bir şey. Oysa Silver, sık sık saçlarında dal parçalarıyla dolaşan, kollarında sümüklü böcek yarıştıran, sınavlarda genellikle düşük not alan ve tek seferde alfabenin neredeyse yarısını geçirerek söyleyebilen bi kız çocuğuydu.

Silver bakışlarını tekrar yaptığı resme çevirdi.

Biraz şekilsiz olduğunu kabul ediyordu. Ahtapotun üç kalbi, kalpten çok bir karış açılmış ağıza ya da daha kötüsü, popoya benzemiş olabilirdi. Off. Kimi kandırmaya çalışıyordu ki? Babasının serçe parmağında, onun tüm bedeninde olandan daha fazla yetenek vardı.

Silver, kâğıdı buruşturdu ve babasının o sabah fırçasını koyduğu ceket cebine geri tıktı.

Eyvah!

Ağzı bir anda kupkuru oldu. Fırça. Nereye gitmişti?

Ağaca tırmanırken düşürmüş olmalıydı. Elleriyle dalın üzerine aceleyle yokladı, gizli bir oyuk bulabilmek için bakındı, hatta elini baykuş deliğine bile soktu. İçerisinde baykuş yoktu, sadece tahtakuruları ve örümcekler vardı. Silver irkildi. Hayvanların çoğunu severdi ama istisnalar da vardı.

Fırça ortalıkta görünmüyordu.

“Hay aksi mürekkep lekesi!” diye kaçırıldı ağzından. Babasının, kıyafetlerine yanlışlıkla boya döktüğünde sık sık kullandığı bir sözdü bu.

Hayal kırıklığı içinde bacaklarını bir o yana bir bu yana salladı. İşte tam da o sırada, gözüne bir şey çarptı.

Fırça!

Silver’a meydan okurcasına bakan bir dalın arasına sıkışıp kalmıştı. Kolunu çok az uzatsa alabilirdi onu. Tam kolunu uzatmaya başlamıştı ki...

Ağaçtan baş aşağı düşmeye başladı.

İKİNCİ BÖLÜM

Hay Aksi Mürekkep Lekesi!

SİLVER, TİPKİ BİR CAMBAZ GİBİ dalların arasından süzüldü ve ağacın alt katmanındaki yumuşak dal ve yaprak yığına yumuşak bir iniş yaptı. Oradan da yosun kaplı çimenlerin üzerine atladı. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ağaca dönüp “Teşekkür ederim, dostum,” dedi.

Ağacın gövdesini minnetle okşayıp saçlarına dolaşan yaprakları çekip aldı ve arka bahçedeki taşların üzerinden seke seke geçti. Bunu yaparken bir nehrin içindeki timsahlardan kaçtığı hayal ederek nihayet evlerinin arka kapısına ulaştı. Sonra durdu.

Tırnaklarının altındaki kirleri temizlerken, gözleriyle verandayı taradı ve annesinin iş önlüğünün ortalıkta olup olmadığını görmek için etrafa bakındı. Annesi eve geldiğinde önlüğünü her zaman aynı askıya asardı ama bu kez orada yoktu. Silver, beyzbol şapkasını çıkarıp duvardaki askıya fırlatırken (ve onu ıskalarken) rahatlamıştı ama aynı zamanda suçlu hissetmekten kendini alamıyordu.

Geçtiğimiz hafta içinde annesi ona üç kez çıkmıştı: Çamurlu ayakkabılarını koridorun ortasında bıraktığı için, Coco

Pops yerken mutfak masasına süt döktüğü için ve son olarak duş alırken çok yüksek sesle müzik çaldığı için. Son zamanlarda Silver elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışsa da hiçbir şey yolunda gitmiyormuş gibi hissediyordu.

“Silver? Sen misin o?!” diye seslendi babası.

“Geliyorum!” diye karşılık verdi Silver.

Meşe ağacının dışında, Silver’ın en sevdiği yerlerden biri babasının sanat atlyesiydi. İçerideki tiner kokusu boğazını hafifçe gıdıkla da Silver burayı seviyordu. Oda, duvarlara yaslanmış boş tuvaler, reel kavanozlarıyla dolu bir tahta çalışma masası ve akla gelebilecek her renkte boyalarla dolup taşıyordu.

Babasının üzerinde her zaman olduğu gibi, bileklerini kıvırdığı haki kargo pantolonu ve boya damlalarıyla kaplı beyaz gömleği vardı. Silver’ı görünce onu sıcak bir gülümsemeyle karşıladı, kulağının arkasına sıkıştırdığı kartal tüyü fırçayı aldı ve bakışlarını tekrar önündeki devasa tuvale çevirdi. Sonra uzun bir sessizlik oldu.

“Silver,” dedi sonunda babası, “sence gökyüzünün şu kısmı için obsidiyen siyahı mı yoksa kl grisi mi daha iyi olur?”

Silver babasının önündeki tabloya döndü ve kaşlarını hafifçe çattı.

Birkaç yıl önce, babası Londra’da lüks bir galeride bir sergi açmıştı. O akşam terden sırılsıklam olmasına neden olan bir takım elbise giymişti ve sanki Silver, o akşam babasının yerine başka biri geçmiş gibi hissetmişti. Sanki o akşam, kendi kişiliğini bir çantaya sokuşturup fermuarını çekmiş bir baba vardı.

şimdi üzerinde çalıştığı tablo da babasının o akşamki halini anımsatıyordu. Tabloda ne canlı renkler ne güneş ışığını çağrıştıran tonlar ne de herhangi bir parıltı vardı. Devasa tuval,

kasvetli ve fırtınalı bir gökyüzüyle kaplıydı ve küçük bir tekne, azgın dalgalar arasında oradan oraya savruluyordu.

Silver, babasının komik resimler çizmesini tercih ederdi. *Orman Macerası*'ndaki karikatüre benzer çizimler ya da Silver'a uyumadan önce yaptığı karalamaları örneğin. Babası, boş bir kâğıttan sihirbazlar, ejderhalar ve tek boynuzlu atlarla dolu hikâyeler çıkarırdı. Ama uzun zamandır bu tarz çizimler yapmıyordu.

"Eee, ne diyorsun?" diye sordu babası tekrar. Fırçası bu kez dişlerinin arasında duruyordu. Masasında altın renkli bir boya tüpü vardı. Büyüleyici, ışıltılı ve pırıl pırıl altın tonundaydı. Gökyüzünü Kaliforniya güneşi gibi parlatacak bir ton.

"Alt—"

"Obsidiyen daha iyi olur bence," dedi babası, Silver'ın sözünü keserek. "Soğuyan bir volkanın lavından oluşan bir kristal o. Başka bir deyişle, gerçeğin taşı. Şimdi, gerçeklerden bahsetmişken, o ağacın tepesinde ne yapıyordun bakalım?"

"Ş-ş-şey, ağaca çıktığımı nereden biliyorsun?"

Babası bu soruya cevap vermedi. En azından sözlü olarak. Bunun yerine, fırçasını dramatik bir şekilde havaya kaldırdı ve bir X şekli çizdi. "Bana söz ver bakalım, bir daha o ağaca tırmanmayacaksın."

Silver iç çekti. "Söz veriyorum."

"Boynun kırılabilirdi. Annenin şu sıralar işi başından aşkın, bir de senin için endişelenmesin."

Silver tam, "Ama boynumu kırmadım ki," diyecekti ki babasının yüz ifadesini fark etti. Tartışmaya açık olmadığı ortadaydı.

Babası, fırçayı tiner dolu bir kavanoza geri koyduktan sonra onu köşedeki eski ve yıpranmış bir kanepeye yönlendirdi. Silver, hemen babasının kolunun altına girdi. Babası boya ve akrilik koksa da onun aşına olduğu ve güvende hissettiği bir kokuydu bu. Silver başını babasının omzuna yasladı.

“Peki, benim küçük ama değerli hazinem, kartal tüylü fırça hünelerini gösterdi mi bakalım?”

Hay aksi mürekkep lekesi! Babası keşke resim sınavını unutmuş olsaydı! İstemeye istemeye üst cebinden resmi çıkarıp ona uzattı.

Babası kağıdı düzleştirdikten sonra, “Ahtapot yapmışsın!” dedi büyük bir gülümseme ile. “Aa, hem de üç kalbi var! Tıpkı bizim gibi. Ben, sen ve annen. Sınıf birincisi olmuştundur herhalde, öyle değil mi?”

Silver, hiçbir derste sınıf birincisi olamadığını ona hatırlatmak istedi ama babası ona öyle umutla bakıyordu ki bunu söylemek yerine yalnızca omuzlarını silkti.

“Bayan Snootle’in pek sevdiği söylenemez,” dedi.

“Sanattan ne anlar ki o zaten?!” diye çıkıştı babası. “Ahtapot harika olmuş!”

Babası Silver’in sanatsal yeteneklerini sorgulamaya devam edemeden, imdadına telefon yetişti. Evdeki telefon o kadar eskiydi ki numaraları döndürerek çevirmek gerekiyordu. Babası “yeni teknolojilerin” gerekliliğine inanmadığı için hâlâ bunu kullanıyorlardı.

“Açsam iyi olur,” dedi babası.

Babası telefona cevap vermek için mutfağa giderken, Silver masaya iyice yaklaşıp altın renkli boyayı daha yakından ince-

lemeye başladı. Volkanlardan yapılmamıştı belki ama göze çok daha büyüleyici geliyordu.

Güneşten bir parça gibiydi âdeta.

Silver boya tüpünü eline alıp hafifçe salladı. Tam da bunu yaparken, tüpün altında duran bir zarf dikkatini çekti. Üzerinde hava postası etiketleri, uzak diyarlara ait pullar ve fırtına mavisini renginde boya lekeleri vardı.

Babasına bazen yurt dışındaki okurlarından hayran mektupları gelirdi. Bu da onlardan biri olabilir miydi? Zarfın içinde tam olarak çıkaramadığı, tatlı ve keskin bir koku vardı. Silver zarfın öbür tarafını çevirince arkasında yeşil renkli bir kaplumbağa mührü olduğunu gördü. “Ne kadar sevimli,” diye kendi kendine mırıldandı.

Silver’in başkalarının mektuplarını okumak gibi bir huyu yoktu aslında (en azından bu normalde yapacağı bir şey değildi). Ama zarfın içindeki mektubun kenarı birazcık görünüyordu, Silver’in merakını iyice artırıyordu. Beyaz kağıdın üst kısmı mürekkeple çizilmiş, çeşitli şekil ve boyutlarda ağaçlarla süslenmişti. Altında ise kalın harflerle şu yazıyordu:

Kaplumbağa Sahili Koruma Merkezi

Bunun altında da “Sayın Bay Trevelon” yazılıydı. Ancak mektubun yüzde doksanı zarfın içinde kaldığından devamında ne yazdığını okumak mümkün değildi.

“Herhalde hayran mektubudur,” diye düşündü Silver. Hayvansever birisinden gelmiş olmalıydı çünkü babasının okurları

genellikle bu tür insanlardı. Babası, kendisine gelen postalarını Silver'ın okumasına itiraz etmese de mektupları önce kendisi incelemek isterdi. Yine de, belki bu seferlik bir şey demezdi...

“Jack! Silver!” Annesinin sesi evin içinde yankılandı. “Ben geldim!”

Silver, kış bahçesinden çıkmadan annesinin koridora girmesini izledi. Annesi, kahverengi kıvrırcık saçlarını her zamanki gibi sıkıca topuz yapmış, omuzları ise çökmüştü. Muayenehanede geçen uzun bir günün ardından yorgun olduğu her halinden belli oluyordu. Silver tam da ona “Merhaba!” diye seslenecekken, annesinin bir fotoğrafın önünde durduğunu gördü. Geçen yıl plajda çekildikleri, üç kişilik aile fotoğrafıydı baktığı. Annesi, fotoğrafa parmak uçlarıyla dokundu ve yüzünde kısıcık bir süreliğine beklenmedik, hüzünlü bir ifade belirdi. Hatta bu an o kadar kısa ki sürdü ki Silver bunu kendisinin hayal ettiğini sandı.

“Geciktim, kusura bakmayın!” dedi annesi doğrularak. “Son dakika acil bir durum çıktı. Ginepiglerden biri kaçıp gidiyordu...”

“Özüre hiç gerek yok,” diye yanıtladı babası mutfaktan çıkarken. “Biliyorum, ginepigler kocalardan önce gelir.”

Gülümseyerek birbirlerine baktılar.

Sonra babası birden durdu. Yüzü kızardı. Ve...

“HAPŞUU!”

Öyle gürültülü bir şekilde hapşırdı ki duvarlar titredi. Pancar gibi kızaran yüzüyle, elindeki boya fırçasını annesinin soluk mavi iş önlüğüne doğru onu suçlarcasına doğrulttu. Annesi normalde iş kıyafetlerini evin içine girmeden, arka kapıda çıkı-

rırdı. Şimdi kendisine bakınca, onların hâlâ üzerinde olmasına şaşırması gibi görünüyordu.

Babası, ikinci ve daha şiddetli bir hapşırığı durdurmak için burnunu büzüştürdü. Ama hapşırık, âdeta bir volkan gibi içinden patlayarak çıkıverdi.

“Üstünde ... hâlâ ... iş ... kıyafetlerin ... var!”

Bu, kendi aralarında yaptıkları bir şakaydı. Seneler önce, tüylere alerjisi olan güzel sanatlar öğrencisinin, hırslı bir veterinerine âşık olmasını hep komik bulmuşlardı.

Babası üçüncü kez hapşırırken, ellerinin ve tabii ki boya fırçasının kontrolünü tamamen kaybetti. Fırça oraya buraya savruldu, obsidiyen renkli boyayı duvarlara, ahşap zemine, hatta ve hatta annesinin burnunun tam ucuna sıçrattı.

Annesi altın rengi gözlerini kısıp incecik yaptı. “Jack Trelvelon,” diye sert bir tonla çıkıştı, burnundaki boyayı silerken, “bir de bu eksikti bugün.”

Silver’in canı buna çok sıkıldı. Annesi önceleri böyle bir durum karşısında güler, ardından yaramazlık yapan bir yavru köpeğe bakar gibi gözlerini devirirdi. Hatta belki babasıyla öpüşürlerdi (ıyy). Bunu görmek Silver için bazen utanç verici olsa da böyle yapmalarını, şimdi evde hissettiği bu korkunç gerginliği yaşamaya tercih ederdi. Bu gerginlikten ötürü sürekli diken üstündeymiş gibi hissediyordu.

Elindeki mektuba baktığında üstündeki kaplumbağa da ona bakıyormuş gibi geldi. Suçluluk duygusuyla zarfı tekrar altın renkli boya tüpünün altına koydu ve hızlıca yukarı kata çıktı.